

A pénzügyminiszter szerint „a lakásépítés nem városi feladat”, de kivételesen hozzájárul a szegedi városi bérházak felépítéséhez

A minisztérium pártolólág véleményezte a város három és félmilliós kölcsönét

(A Délmagyarország munkatársától.) A napokban hivatalos kiküldetésben Budapesten járt dr. Tóth Béla főjegyző, aki Fodor polgármesterhelyettesével együtt résztvett a Faluszövetség közgyűlésén. A polgármester megbízásából azonban meghosszabbította budapesti tartózkodását, hogy újból megsürgesse a város három és félmilliópengős kölcsönének engedélyezését. Ennek a kölcsönnek a felvételét — mint emlékeztetés — már több, mint fél éve elhatározta a közgyűlés, kormányhatósági jóváhagyása azonban mind a mai napig nem történt meg, pedig a polgármester már számtalanszor sürgette és nagyon sokszor kapott az illetékes minisztériumokban biztató ígéretek is. Legutóbb a pénzügyminisztériumban sikerült keresztülhajtania az ügyosztályokon az aktákat és akkor megígérték, hogy a kölcsönügyet rövidesen átküldik a belügybe.

Dr. Tóth Béla főjegyző most az a hírt hozta haza, hogy a pénzügyminisztérium a kölcsönügyet végre tényleg átküldte pártoló véleményezéssel a belügyminisztériumba, ahol rövidesen megkezdik az akták tanulmányozását. A pénzügyminisztérium kísérőjegyzékének legérdekesebb része az a passzus, amely a város új bérházépítési terveire vonatkozik. A pénzügyminiszter megállapítása szerint a lakásépítés nem városi feladat, hanem a magántőke feladata és így csak kivételesen járul hozzá a miniszter ahoz, hogy a város a kért kölcsön egyrészéből két új bérpalotát építsen. Figyelembe vette ugyanis a miniszter azt, hogy Szegeden még mindig lakásínség van és nagyon sok új hivatalt, intézményt helyeztek a városba, ami a lakásnélküliek számát még növelte és a magántőke egyelőre nem árul el hajlandóságot az építkezésre.

Eltemették Pálffy Dánielt

Ezrek kísérték el utolsó útjára az iparosvezért

(A Délmagyarország munkatársától.) Kedre virradt az első szép, enyhe tavaszi nap. Szélid, fehér felhőfoslányok usztak a ragyogó mennyboltozaton, az éledő föld csudálatos üzeneteket küldött az ég felé és mohón, szomjasan itta a nap sziporkázó sugárözönét. A télbedermedt fák ébredve nyújtózkodtak az úde levegőben. Minden az új életre készült, mindent valami szent élnivágyás hatott át.

És a szegedi városháza kacér tornyán — mint valami bántó, súlyos ellentét — fekete szárnyaival a gyász rőpdősött a város fölött, a belvárosi temetőben pedig a sűrű munkásai mélyen belevágták a földbe Pálffy Dániel diszkrét helyébe, amelyet a város kegyelele jelölt ki számára.

Az utolsó bucsu szertartása délután három órakor kezdődött, de az ipartestületi székház nagytermének fekete drapériás

ravatalához

egész délelőtt szakadatlanul, végtelen sorban zarándokolt a város és a vidék polgársága és iparossága. A hatalmas terem szinte a mennyetig megtöltötte a tömérdek koszorú és a rengeteg virág.

Pálffy Dániel még a halálban is méltóságosan, tisztelettel parancsolóan uralkodott súlyos fölgyakoporsójában a szomorú hangulatú, gyertyafüstös terem fölött. Az a mosoly, amelyet a szenvedésektől megváltó halál cirógatott arcára, mosoly, barátság, utolsó üdvözlés és kiengesztelés volt mindenki számára.

Jóval három óra előtt sűrű tömegek lepétek már el

a Templom-térnek

a testületi székház előtti részét, ahol hatalmas rendőri készültség vigyázott a rendre. Egymásután vonultak fel zászlóik alatt az ipartestület különböző szakosztályai, a társadalmi egyesületek, a polgári és függetlenségi körök, a tisztelők, a barátok és az — ellenfelek hatalmas gárdája. Amikor a gyászszertartás megkezdődött, a hatalmas teret zsúfolásig eltele a gyászoló tömeg.

Szentmihály lovát a Rozália-kápolna mögött állították fel és a megilletődés csendje borult a tér fölé, amikor a halál ezüstsujtásos lakájai megjelentek az ipartestületi székház kapujában és vállukon hozták

a nehéz fölgyakoporsót,

amelynek felirata döbbenetesen egyszerű szavakkal hirdette, hogy Pálffy Dániel utazik benne a fűszi part felé, aki élt ötvenhét évét.

Visszafojtott fájdalmas zokogás ölelte körül az egyszerű koporsót és nem lehetett tudni, hogy kik siratják jobban a halottat, a fekete gyászaborult család tagjai-e, vagy pedig a vezér nélkül maradt fegyvertársak.

A Circum Dederunt fekete ütemei úgy rőpöntek az ég felé, mint valami megriasztott varjucsapat, amely után hívogatva szállt a vigasztalás, a tömjén fehér füstje. A gyászszertartást Várhelyi József pápai prelátus vezette nagy papi segédlettel.

És körül vették a koporsót azok, akiket az élet szála fűztek a halotthoz. A barátokon, a rokonokon, a tisztelőkön kívül a város egész társadalma. A tanács a polgármesterrel az élén, az egyetem tanárai, a kaszinó, az iparkamara, az ipartestület és az egész szegedi iparosság. Megjelentek a koporsó mellett a vidéki ipartestületek küldöttségei is, köztük a makói ipartestület száztagú küldöttsége volt a legnagyobb, amely több, mint száz tagból állt és különvonattal utazott át Szegedre.

Az a hatalmas részvét, amelyet az iparosvezér hirtelen halála kellett, impozáns módon nyilatkozott meg abban, hogy koporsójára

hatvanegy koszorút

helyeztek el és három hatalmas virágcsokrot. A rengeteg koszorú színes szalagjairól lejegyeztük a következőket: A szegedi ipartestület, a budapesti fodrászok, a Szegedi Nemzeti Hitelintézet, a budapesti kéményseprők, a szegedi fémipari szakosztály, a szegedi faipari szakosztály, a felsővárosi iparoskör, a magyar szabók, a jótékony magyar asztaltársaság, a közúti villamosvasút, az ácsmesterek, a kocsigyártók, kaposvári ipartársulata, a szentesi ipartestület, a nagykovácsi ipartestület, a Szegedi Csónakázó Egyesület, a festőiparosok, a szegedi vadásztársaság, a MANSZ, az Ipartestületek Országos Szövetsége, báró Gerliczy Félix, a mészárosok ipartársulata, a békésmegyei ipartestületek, a szegedi kereskedelmi és iparkamara, az alsóvárosi iparoskör, a kisteleki iparoskör, a hatvani ipartestület, a csongrádi ipartestület, a Szegedi Polgári Dalkör, a budapesti asztalosok, a makói iparosság, a szegedi borbélyok, a hódmezővásárhelyi ipartestület, az orosházi, a kecskeméti, a félegyházi és a ceglédi iparosok, a szegedi ruházati szakosztály, a soproni iparosok, a gödöllői iparosok, a debreceni kereskedelmi és iparkamara, a győri ipartestület, Szeged sz. kir. város közönsége, az egri ipartestület, a keresztény iparosok országos szövetsége, a budapesti férfiszabók, a IV. kerületi függetlenségi

PATZAUER KONYAK

elsőrendű

pártkör, a kalocsai és a nagykanizsai ipartestületek stb.

A rengeteg koszorú alatt szinte roskadozott a katalfalak.

A gyászszertartás a dalárda gyászenekével fejeződött be.

Most

a bucsuztatás

következett. Először Kormendy Máttyás lépett a koporsó mellé és zokogástól fuldokló hangon bucsuzkodott a szegedi ipartestület nevében az elköltöző elnöktől.

— Itt a koporsódnál — mondotta alig hallható hangon — ígéretet akarok tenni utolsó kívánságodra. Összefogunk tartani mi kisiparosok, ahogyan te kívántad halálos ágyadon is.

Kormendy Máttyás tovább nem tudta mondani. Elcsuklott a hangja.

Dr. Dobsa László, az IPOSZ igazgatója a magyar ipartestületek utolsó üdvözlését hozta a távozónak.

— Pálffy Dániel koporsója mellett — mondotta — a hozzátartozók fájdalma után a legmélyebb, a legnagyobb az a fájdalom, amelyet a magyar kézműiparosság érez. A férfiaság példaképe volt Pálffy Dániel és a magyar iparosságnak olyan vezére, amilyen sem előtte, sem utána nem lesz belátható időn belül.

Dr. Tonelli Sándor a szegedi iparosok és kereskedők, a kereskedelmi és iparkamara nevében mondott bucsuztató beszédet.

A Szegedi Kereskedők Szövetsége nevében dr. Landesberg Jenő kamarai titkár bucsuzott el Pálffy Dánieltől.

— Amikor betegágyadnál megjelentek — mondotta —, szomorú rezignációval mondtad, hogy küzdöttem, szenvedtem, harcoltam egész életemben az igazságért, a kisiparosságért és az eredmény mégis alig valami, mert az iparosok egymással állnak szemben még mindig. Ezt az üzenetet most átadom a koporsódnál gyülekezett iparosságnak és felszólítom nevedben a magyar iparosságot, hogy tegye le a fegyvert, béküljön meg egymással és szeresse egymást.

Nagy Antal a budapesti asztalosok ipartestülete, Müller Antal a keresztény iparosok országos szövetsége, dr. Török Béla pedig barátai nevében mondott utolsó istenhozzádot Pálffy Dánielhez.

A koporsót ezután ismét vállukra vették a halál ezüstsujtásos lakájai és feltették a haffogatu gyászkocsira, amely a hőmpolygó tömeg között lassan megindult

a belvárosi temető felé,

maga után vonszolva a gyászolók ezernyi tömegét.

A halottat a belvárosi temetőben már készen, megásva várta a diszkrét hely. Egyszerű szertartás után lebocsájtották a nehéz koporsót, azután rátemették a sárga földet és felállították az egyszerű fejfát, amely komoran hirdeti, hogy

Itt nyugszik Pálffy Dániel kormányfőtanácsos, élt 57 évet, megh. 1928 márc. 4. Béke poraira.

A hazafelé oszladozó tömeg szomorúan, megilletődve emlékezett az elköltözőtről.

Prima selyemharisnya

4 pengő 50 fillérért 74 Hoffmann Dezsőnél, Csekonics ucca 4. sz.

III/10-én este 9 órakor

Tamara

KARSAWINA

45 orosz cári ballet prima ballerínájának egyetlen vendégszereplése a Belvárosi Moziában.